

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

03 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir

Judecători – Țurcan Anatolie, Toma Nadejda, Cobzac Elena și Boico Victor,

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Harti Vladislav și de către avocatul Bogos Alexandru în numele inculpatului Setrin Andrei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 martie 2019, în cauza penală în privința lui

Setrin Andrei xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx;

Tihoțchii Igor xxx, născut la xxx, originar xxx și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 08.06.2015 - 29.12.2017;

Instanță de apel: 16.08.2018 - 18.03.2019;

Instanță de recurs: 06.12.2019 - 03.11.2020.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 29 decembrie 2017, Setrin Andrei și Tihoțchii Igor au fost achitați de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit. d) Codul penal, din motiv că faptele inculpaților nu întrunesc elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Setrin Andrei este învinuit de faptul că acționând cu intenție directă, după o înțelegere prealabilă și de comun acord cu Tihoțchii Igor în luna februarie 2012, în exercitarea unui drept presupus privind existența unei datorii bănești a cet. Bezvolev Ghenadie față de el, în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, în lipsa acordului cet. Grigorița Iurii care deținea în gaj automobilul de model „BMW 530 E-60” fabricat în anul 2004 cu n/î xxx”, în vederea realizării intenției sale criminale, a ridicat ilegal automobilul de model „BMW 530 E-60” fabricat în anul 2004 cu n/î xxx”, ce se afla parcat la păstrare în garajul lui Tihoțchii Igor, de pe adresa xxx, pe care intenționat l-a înstrăinat samavolnic, prin ce a cauzat părții vătămate Grigorița Iurii o daună materială în sumă totală de 15 200 Euro, care conform cursului oficial al BNM constituia suma de 236 760 lei.

3. Procurorul a înaintat apel prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Setrin Andrei și Tihoțchii Igor să fie recunoscuți

vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit. d) Codul penal.

În motivarea apelului, procurorul a invocat că, vinovăția inculpaților de infracțiunea imputată a fost demonstrată în volum deplin prin totalitatea probelor pertinente și concludente. Conform sentinței a stabilit că instanța a dat o apreciere greșită probelor acumulate. Totodată, a atras atenția că instanța nu a luat în considerație declarațiile părții vătămate Grigorița Iurii care în cadrul ședinței de judecată și în cadrul urmăririi penale a fost consecvent în declarațiile sale. Partea vătămată a declarat că a avut o întâlnire cu Tihotchii Igor și Bezvolev Ghenadie, a efectuat înregistrări audio și video și în discuția dată a recunoscut că a luat automobilul și la vândut, probele acestea sunt anexate la dosar, sunt anexate și înregistrările audio și video. Instanța de fond în motivarea sentinței le-a lăsat fără apreciere.

Acuzatorul de stat a considerat că, vinovăția inculpaților de comiterea infracțiunii încriminate a fost demonstrată cu certitudine în volum deplin, însă instanța de fond eronat a ajuns la concluzia de achitare a inculpaților Setrin Andrei și Tihotchii Igor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 martie 2019, a fost admis apelul procurorului, casată parțial sentința, în partea achitării lui Setrin Andrei și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.352 alin.(3) lit. e) Codul penal, la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, iar potrivit art.90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 4 ani.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel analizând declarațiile participanților la proces a constatat cu certitudine că inculpatul Setrin Andrei a săvârșit infracțiunea prevăzută la art.325 alin.(3) lit. e) Codul penal, astfel potrivit declarațiilor ultimului acesta a declarat că el personal a împrumutat lui Bezvolev Ghenadie și Grigorița Iurii suma de 7 000 euro, iar ca garanție a fost lăsat în gaj automobilul de model "BMW 530 E-60" fabricat în anul 2004 cu n/î KAC 353, care a fost dezasamblat.

Instanța de apel a reținut că, prima instanță a dat o apreciere greșită a probelor acumulate. Nu a luat în considerație declarațiile părții vătămate Grigorița Iurii care în cadrul ședinței de judecată și în cadrul urmăririi penale a fost consecvent în declarațiile sale. Partea vătămată a declarat că a avut o întâlnire cu Tihotchii Igor și Bezvolev Ghenadie a efectuat înregistrări audio și video și în discuția dată a recunoscut că a luat automobilul și l-a vândut, probele acestea sunt anexate la dosar, sunt anexate și înregistrările audio și video. Instanța de fond în soluția sa nu a făcut măcar referire la probele date și le-a lăsat fără apreciere.

Prin urmare a considerat că, motivele invocate în apelul procurorului sunt fondate și vizează netemeinicia primei instanțe privind achitarea inculpatului Setrin Andrei în baza art.352 alin.(3) lit. d) Codul penal, fapt ce impune instanța de a interveni în partea respectivă a sentinței de casare și pronunțare a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță în partea respectivă.

La individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Setrin Andrei, instanța de apel a ținut cont de prevederile

art.art.7.61.75 Codul penal și anume de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, stabilind o pedeapsă echitabilă și legală.

Instanța de apel a notat că, o condiție obligatorie (și unicul temei) pentru condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei rezida în faptul că nu ar fi rațional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare stabilită. Aceasta ar însemna că, în rezultatul cercetării cauzei și calităților individuale ale inculpatului s-a format convingerea fermă în posibilitatea atingerii scopurilor pedepsei penale fără izolarea de societate, dar în condițiile unui control profilactic al comportamentului persoanei respective într-o anumită perioadă de timp Astfel, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj sau un drept acordat de lege persoanelor vinovate, dar trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă, pentru dispunerea suspendării condiționate a executării pedepsei, instanța de apel a examinat dacă prin suspendarea condiționată, în cazul dat, va fi posibilă atingerea pedepsei stipulate în art.61 Codul penal.

În aceste condiții instanța de apel a stabilit că, aplicarea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei are ca temei de aplicare raționalitatea executării reale a pedepsei cu închisoare. Pentru evaluarea personalității și, implicit, posibilității de suspendare condiționată a executării pedepsei urmează a fi analizat și comportamentul inculpatului. La caz, instanța de apel a reținut ca temeinice circumstanțele indicate de prima instanță pentru a suspenda condiționat executarea pedepsei și anume: nu are antecedente penale, a comis pentru prima dată o infracțiune, în cazul respectiv, instanța de apel a constatat că, atingerea scopurilor pedepsei poate fi realizată și fără dispunerea executării reale, asigurându-se un echilibru just dintre asigurării scopurilor pedepsei și modalitățile asigurării scopului respectiv.

În altă ordine de idei, analizând declarațiile inculpaților Setrin Andrei și Tihotșhii Igor apreciind-le, din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe, instanța de apel a constatat, că ele nu demonstrează vina inculpatului Tihotșhii Igor, în comiterea infracțiunilor imputate de acuzatorul de stat. Totodată, a menționat că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de drept în ce privește achitarea lui Tihotșhii Igor.

5. Procurorul, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, deși instanța de apel a admis apelul procurorului parțial, casând sentința în partea ce se referă la achitarea lui Setrin Andrei și menținând sentința în partea ce se referă la achitarea lui Tihotșhii Igor, la adoptarea acestei decizii s-a bazat exclusiv pe lucrările și concluziile absolut greșite reținute de către prima instanță, care constatând drept motiv de achitare a inculpatului.

La fel, decizia de menținere a sentinței de achitare a inculpatului Tihotșhii Igor, o consideră a fi neîntemeiată și pasibilă a fi casată, deoarece este contrară stării de fapt stabilite în baza probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești, contravine și prevederilor art.101 alin.(1) Cod de procedură

penală, care stipulează expres că „Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor”.

În speță instanțele de judecată au omis aceste prevederi legale și au dat apreciere unor probe care în opinia acestora dovedesc nevinovăția inculpaților, în așa mod instanțele au călcat și cerințele art.394 alin.(3) pct.2) Cod de procedură penală, conform cărora instanța de judecată la pronunțarea sentinței de achitare are obligația de a indica motivele pentru care sunt respinse probele aduse în sprijinul acuzării.

Astfel, instanța de apel nu s-a expus, nu a cercetat și nu a apreciat la justa valoare probele expuse în rechizitoriu și în apelul procurorului care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului Tihotchii Igor în comiterea infracțiunii incriminate.

Apelantul a învederat că, instanța de apel a pus la baza achitării argumentele, ce derivă din prevederile art.389 Cod de procedură penală, prin care sentința de condamnarea se adoptă numai în condiția în care în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile martorilor.

În contextul dat, acuzare consideră că, a prezentat ca probă înregistrările audio și video anexate la materialele cauzei penale, din conținutul cărora rezultă univoc că fapta infracțională a fost comisă de inculpații Setrin Andrei și Tihotchii Igor.

Iar, instanța de apel a omis de a corobora proba respectivă cu declarațiile părții vătămate Grigorița Iurii și a martorului Bezvolev Ghenadie, pentru a costata că toate împreună sunt concludente și pertinente și dovedesc vinovăția lui Tihotchii Igor .

În opinia recurentului un alt temei de casare a deciziei este identificarea greșită a temeiului juridic pus la baza achitării.

Invocarea de către instanța de apel a temeiului respectiv în vederea achitării inculpatului Tihotchii Igor a rămas în sentința contestată fără motivare. În aceste considerente, recurentul consideră că hotărârea contestată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Astfel, conform textului deciziei contestate, Tihotchii Igor se achită din motiv „ Că fapta sa nu întrunește elementele acestei infracțiuni”.

Concluzia respectivă acuzarea o consideră greșită, devreme ce instanța de apel nu a dovedit în rezultatul aprecierii probelor că: 1) fie părții vătămate Grigorița Iurii nu i-a fost cauzate daune material considerabile; 2) fie lipsa intenției de cupiditate din partea inculpatului Tihotchii Igor în privința bunurilor părții vătămate Grigorița Iurii.

Mai mult, instanța de apel nu a motivat decizia în partea ce ține de respingerea apelului procurorului în partea individualizării pedepsei inculpatului Setrin Andrei, consideră că a fost omis faptul că infracțiunea comisă de ultimul se califică ca infracțiune gravă, iar caracterul și circumstanțele faptei, denotă că în privința făptașului nu pot fi folosite alte măsuri de constrângere mai blânde, ca închisoare.

Aceste circumstanțe relevă faptul că unica și indiscutabila metodă de

reeducare și corijare este condamnarea, inculpatului Setrin Andrei la pedeapsa reală or, argumentele invocate la adoptarea soluției prin care instanța s-a mizat pe circumstanțe ce reiese din personalitatea inculpatului că, nu are antecedente penale și a comis pentru prima dată o infracțiune, nu pot substitui gradul prejudiciabil al faptelor comise, motivul și persoana celui vinovat, rezonanța infracțiunii și impactul acesteia asupra societății.

De asemenea instanța de judecată a ignorat principiul prevenției generale și speciale a pedepsei, prin aplicarea pedepsei echitabile care va preveni comiterea infracțiunii atât de către făptuitor cât și de către alte persoane. În speța dată, pedeapsa aplicată nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

5.1. Avocatul Bogos Alexandru în numele inculpatului Sertin Andrei, în temeiul pct.6) și 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, decizia contravine totalmente materialelor cauzei și cerințelor legislației în vigoare, inversării probelor din materialele dosarului, neexaminarea lor, după cum prevede legea procesuală penală la examinarea apelurilor asupra sentințelor de achitare, concluzionarea faptelor ce contravin probelor existente.

În asemenea context, menționează că, la pct.15 al deciziei de condamnare a lui Setrin Andrei, instanța de apel se expune că potrivit declarațiilor inculpatului „El personal a împrumutat lui Bezvolev Ghenadie și Grigorița Iurii, suma de 7 000 euro, iar ca garanție a fost lăsat în gaj automobilul de model BMW 530 E-60” fabricat în anul 2004 cu n/î KAC 353 care a fost dezasamblat”.

Avocatul recurentului consideră că, nu este clar de unde au apărut asemenea concluzii ale instanței în situația când în materialele dosarului penal, nici nu se vorbește măcar despre dezasamblarea automobilului în genere. Este o presupunere neprobată a instanței de apel care este pusă la baza adoptării și emiterii hotărârii judecătorești ilegale.

Presupunerea instanței de apel nu are și nu poate avea nici un suport juridic deoarece în materialele cauzei penale (procesul-verbal a ședinței de judecată în prima instanță, audierea martorului Bezvolev Ghenadie) există declarații directe despre ridicarea automobilului dat din garajul unde se păstra.

Instanța de apel a dat o apreciere critică, dar greșită, indicând că declarațiile nu corespund realității, sunt făcute cu scopul de ușurare a situației în care s-a pomenit și, că este un drept al acestuia de a nu se auto incrimina, consfințit la art.21 Cod de procedură penală, uitând totodată de specificarea și coroborarea cu probele din dosar care direct indică la corespunderea completă cu declarațiile inculpatului. Altfel cum poate fi concepută învinuirea inculpatului, inversarea probelor din dosar și trimitere la ele în situația când în realitate confirmă declarațiile inculpatului.

A indicat apărătorul recurentului că, nu rezistă criticii nici precizările instanței de apel la „Pct.16 unde a reținut că prima instanță a dat o apreciere greșită a probelor acumulate. Nu a luat în considerație declarațiile părții vătămate Grigorița Iurii care în cadrul ședinței de judecată și în cadrul urmăririi penale a fost consecvent în declarațiile sale. Partea vătămată a declarat că a avut o întâlnire cu Tihotșhii Igor și Bezvolev Ghenadie, a efectuat înregistrări audio și video și în discuția dată a recunoscut că a luat automobilul și că la vândut,

probele acestea sunt anexate la dosar... ”.

Așa dar, recurentul indică că, realitatea însă este cu totul alta, după ce a fost audiat Bezvolev Ghenadie în cadrul ședinței de judecată, Grigorița Iurii a înțeles că poziția lui este greșită și că inculpații nu au săvârșit infracțiunea în care se învinuiesc din ce motive nici un are pretenții în continuare față de ei.

În continuare a indicat că, în materialele cauzei penale se conține informația că în momentul ridicării automobilului Setrin Andrei nu se afla pe teritoriul Republicii Moldova și despre acest fapt nu a fost informat de nimeni, nu cunoștea despre ridicarea automobilului.

Acest fapt are un caracter incontestabil și este net superior declarațiilor, presupunerilor organului de urmărire penală precum și a instanței apel.

Pe alt segment de idei a precizat că, la judecarea cauzei, instanța de fond a stabilit circumstanțele de fapt și de drept ce se reduc la încălcările procedurale comise de organul de urmărire penală, încălcări ce nu permit tragerea la răspundere penală a lui Setrin Andrei, însă a lăsat cele stabilite fără reacția adecvată, dispunând sentința pe fondul cauzei - lipsa elementelor infracțiunii.

A enunțat că, la efectuarea urmăririi penale, organul de urmărire penală a încălcat drepturile procedurale ale lui Setrin Andrei, negând principiile generale a procesului penal cuprinse în art.7 alin.(1) și art.22 Cod de procedură penală, în corespundere cu care procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu principiile și normele recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituției Republicii Moldova și Codului de procedură penală.

Astfel, la 21.11.2012, a fost pornită cauza penală de către Inspectoratul de Poliție Buiucani, conform elementele infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal.

La 16.02.2013 prin ordonanța procurorului Setrin Andrei și Tihotchii Igor au fost scoși de sub urmărirea penală, iar cauza penală clasată.

Prin ordonanța procurorului sec. Buiucani mun. Chișinău din 27.05.2013 a fost dispusă reluarea urmăririi penale.

La 27.05.2015 Inspectoratul de Poliție Buiucani, începe urmărirea penală în baza aceluiași materiale, potrivit art.352 alin.(3) lit. d) Cod penal, fără a indica persoanele în privința cărora este pornită cauza penală și fără a informa persoanele interesate despre aceasta.

Urmare unor manipulări inexplicabile, drept temei pentru începerea urmăririi penale de către Inspectoratul de Poliție Buiucani, au servit xerocopiile materialelor cauzei penale nr. 2012032439 efectuate și remise practic în aceeași zi de procuror care tot în aceeași zi a conexas cauza penală începută recent cu cauza penală în speță, anterior încetată și reluată. La propunerea organului de urmărire penală din aceeași zi de 27.05.2015, persoanele în privința cărora nu a fost începută urmărirea penală pe cauză, fără a le fi atribuit statutul de bănuiți, cu încălcarea flagrantă a dreptului constituțional la apărare, dubla învinuire, la 30.05.2015 au fost puși sub învinuire, informați despre finisarea urmăririi penale și diferiți justiției.

Menționează faptul că, Tihotchii Igor și Setrin Andrei prin ordonanță au fost recunoscuți ca bănuiți pe cauza penală inițială la 11.01.2013 și 16.01.2015. În termenul stabilit de lege de 3 luni (art.63 Cod de procedură peană) nu au fost

puși sub învinuire și, în așa mod, la expirarea termenului prevăzut, de drept nu au în cauza penală statut ce ar permite punerea sub învinuire. Toate actele și acțiunile procesuale penale ulterioare termenului depășit sunt nule conform art.251 Cod de procedură penală.

6. Asupra recursului declarat de procuror, a prezentat referință avocatul Bogoș Alexandru în numele inculpaților, care s-a pronunțat pentru respingerea acestuia.

7. Judecând recursurile ordinare în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acestea urmează a fi respinse ca inadmisibile, din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

7.1. Cu referire la recursul ordinar declarat de procuror.

Colegiul penal lărgit reține că recurentul invocă temeiul pentru recurs prevăzut pct.6), 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii și când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Raportând norma de drept citată la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că aceste temeiuri nu-și găsesc confirmare în speța dedusă judecării.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată că recurentul, de fapt, își exprimă dezacordul cu aprecierea probelor înfăptuită de către instanța de apel, însă motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală și astfel, nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate.

Instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art.427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza deciziei de condamnare a instanței de apel, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Cu referire la argumentele procurorului invocat în recurs precum că, instanța de apel a omis de a corobora înregistrările audio și video cu declarațiile părții vătămate Grigorița Iurii și a martorului Bezvolev Ghenadie, pentru a costata că toate împreună sunt concludente și pertinente care dovedesc vinovăția inculpatului Tihotchii Igor. Instanța de recurs menționează că este o apreciere subiectivă a recurentului din moment ce potrivit procesului verbal din 13.03.2019 (f.d.206 Vol. II) aceste probe au fost examinate de către instanța de apel în ordinea art.114 Cod de procedură penală și au fost stat la baza decizie adoptate.

Ce ține de alegațiile recurentului precum că prin decizia instanței de apel a fost reținut greșit temeiul juridic de achitarea a inculpatului Tihotchii Igor. Instanța de recurs apreciază critic acest diferend și notează că instanța de apel a menținut sentința de achitare a primei instanțe, care s-a expus asupra tuturor componentelor obligatorii ale unei hotărârii penale de achitare, stabilind că nu estet întrunită latura obiectivă și subiectivă a infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit. e) Cod penal (f.d.133 Vol. II).

La examinarea recursului, Colegiul penal atestă că nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat prin prisma pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiența prevederilor art.art.61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului Setrin Andrei și nu a admis careva erori, stabilind justificat, în privința acesteia, suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, conform art.90 Cod penal.

Cu referire la criticele invocate de recurent, precum că a fost efectuată o individualizare injustă a pedepsei în privința inculpatului Setrin Andrei, aplicându-i eronat dispozițiile art.90 Cod penal, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art.61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special dispozițiile art.90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce

se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii penale. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Sanctiunea art.352 alin.(3) lit. e) din Codul penal, în baza căruia inculpatul Setrin Andrei, a fost condamnat, prevede pedeapsa cu închisoare de la 3 la 8 ani, infracțiunea clasificându-se ca una gravă, potrivit art.16 alin.(4) Cod penal.

În prezenta speță, Colegiul penal atestă că, inculpatul Setrin Andrei, a fost condamnat în baza art.352 alin.(3) lit. e) Cod penal, la 4 ani închisoare.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art.90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii, circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin.(1) și alin.(4) art.90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare pentru o infracțiune săvârșită din intenție ce nu depășește 5 ani și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave sau excepțional de grave, precum nu este prezentă și nici recidiva periculoasă sau deosebit de periculoasă.

Colegiul penal menționează că, circumstanțe ce agravează răspunderea penală conform art.77 Cod penal, de către instanța de apel nu au fost stabilite.

Cât privește personalitatea făptașului, din materialele cauzei se atestă că inculpatul, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, anterior nu a fost atras la răspundere penală.

La caz, analizând pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, aplicată inculpatului Setrin Andrei, Colegiul penal a stabilit că aceasta se încadrează în limitele prevăzute de art.352 alin.(3) lit. e) din Codul penal și prin urmare, instanța de apel nu au comis nici o eroare de drept la individualizarea pedepsei, iar dezacordul părții acuzării cu pedeapsa stabilită ce se încadrează în limitele legale, nu poate constitui în sine un argument verosimil și justificat pentru susținerea temeiului de drept invocat pentru casarea hotărârilor atacate.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la individualizarea pedepsei și îndeosebi a modalității de executare a acesteia, instanța de apel a acordat deplină eficiența prevederilor art.art.61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și resocializare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, sunt nejustificate alegațiile recurentului privind efectuarea contrară prevederilor legale de către instanța de apel a unei individualizări a pedepsei în privința lui Setrin Andrei, or, procurorul nu a expus care anume prevederi legale au fost eronat aplicate și în ce a constatat concret eroarea admisă de către instanțele de fond la individualizarea executării pedepsei.

Colegiul penal menționează și faptul că, pedeapsa stabilită, corespunde și prevederilor Recomandării Comitetului de Miniștri referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate, adoptate la 19 octombrie 1992, aceasta fiind corespunzătoare sancțiunii și totodată proporțională gravității infracțiunii comise, precum și situației personale a făptașului.

7.2. Cu referire la recursul ordinar declarat de avocatul Bogos Alexandru în numele inculpatului Sertin Andrei.

Colegiul penal lărgit reține că recurentul invocă temeiul pentru recurs prevăzut pct.6), 8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Însă, în raport cu alegațiile recurentului invocate în cererea de recurs, Colegiul penal constată că instanța de apel a adoptat o decizie legală și întemeiată, care corespunde tuturor exigențelor legislației procesual penale.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept, nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art.art.414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Potrivit prevederilor art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Conform art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art.417 alin.(8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal ține să menționeze, că motivarea unei hotărâri reprezintă un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Analizând conținutul materialelor dosarului, Colegiul penal concluzionează că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile art.27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere corectă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului Setrin Andrei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit. e) Cod penal, or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția.

Totodată, instanța de recurs menționează că recursul apărării nici nu este motivat sub aspectul erorilor de drept invocate, iar majoritatea argumentelor recurentului constituie un dezacord cu aprecierea de către instanța de apel a probelor, fără a ține cont de faptul că reaprecierea probelor nu poate constitui temei de recurs în sensul art.427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Ce ține de alegațiile recurentului precum că, de către organul de urmărire penală a fost admise încălcări ce nu permit tragerea la răspundere penală a inculpaților, deoarece la 11.01.2013 și 16.01.2015 au fost recunoscuți în calitate de bănuți, iar recunoașterea în calitate de învinuit a fost făcută peste termenul prevăzut de art.63 Cod de procedură penală. Astfel, toate actele și acțiunile procesuale penale ulterioare termenului depășit sunt nule conform art.251 Cod de procedură penală. Instanța de recurs ține să menționeze că nu va supune analizei aceste critici, dat fiind faptul că părțile au avut posibilitatea la diferite faze ale procesului penal să ridice problema nulității acestor acte sau contestarea lor și în general clarificarea circumstanțelor importante pentru justa soluționare a acestei cauze, însă nu au uzat de acest drept fundamental, respectiv la această etapă a procedurilor aceștia fiind decăzuți din dreptul de a interveni cu atare solicitări.

Cu referire la argumentele recurentului cu privire la existența în cauza examinată a erorii de drept prevăzute la pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căreia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, instanța de recurs menționează, că potrivit art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost

stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Colegiul penal, analizând materialele cauzei în raport cu argumentele invocate de către recurent, conchide că instanța de apel, adoptând decizia de condamnarea a inculpatului Setrin Andrei, întemeiat a ajuns la concluzia corectitudinii încadrării juridice și că în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.352 alin.(3) lit. e) Cod penal, motivându-și temeinic soluția în acest sens.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursurilor ordinare declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Harti Vladislav și de către avocatul Bogos Alexandru în numele inculpatului Setrin Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 martie 2019, în cauza penală în privința lui Setrin Andrei xxx și Tihotchi Igor xxx, cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 03 decembrie 2020

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Toma Nadejda

Cobzac Elena

Boico Victor